Friesch Dagblad, 13 maart 2015, pagina 20.

De ChristenUnie zat niet stil in de oppositie

Negen partijen kregen in 2011 een plek in Provinciale Staten. Wat beloofden ze, wat hebben ze bereikt en hoe zien ze de toekomst? Vandaag: de ChristenUnie.

Het openbaar vervoer is de afgelopen jaren door de ChristenUnie geclaimd. Foto: ANP

Statenverkiezingen

Erik Betten

De ChristenUnie ging in 2011 de campagne in met gedeputeerde Piet Adema als lijsttrekker. Hij zei erbij dat hij Statenlid zou worden als hij niet nog vier jaar gedeputeerde zou kunnen blijven. Maar die belofte kwam hij maar een maand na. De PvdA als grootste partij ruilde de ChristenUnie in voor de FNP in de coalitie. En Adema vertrok al gauw uit de Staten om waarnemend burgemeester van Achtkarspelen te worden.

Het maakte de weg vrij voor Anja Haga als fractievoorzitter, en voor de sterke cijferaar Wiebo de Vries als vervanger van Adema in de Statenbankjes. Inhoudelijk was dat geen verarming, maar met Adema ging er wel een boegbeeld weg. Hij was als gedeputeerde zeer zichtbaar geweest met openbaar vervoer, de REC en de wegenbouw in portefeuille, en veel in de media terug te vinden. Vanuit de oppositiebankjes bleek het een stuk lastiger om aandacht te krijgen.

> Vanuit de oppositiebankjes bleek het een stuk lastiger om aandacht te krijgen

De ChristenUnie probeerde vanaf het begin om desondanks resultaten te boeken. Bijvoorbeeld door het oude CU-voorstel voor een Fûns Skjinne Fryske Enerzjy een nieuwe zet te geven. Het fonds werd uiteindelijk met 90 miljoen euro aan Nuon-geld gevuld en begon eind 2014 dan eindelijk te draaien. Ook waren er initiatieven op het terrein van openbaar vervoer. Zo maakte de partij zich meer dan eens hard voor een betere en frequentere treinverbinding met Zwolle en de Randstad. Verder bleef de fractie de ontwikkelingen rond het sociale beleid en de decentralisatie van de jeugdzorg zeer kritisch volgen.

De afgelopen vier jaar manifesteerde de ChristenUnie zich ook nadrukkelijk als partij met oog voor de landbouw. Een tournee langs boerenbedrijven in 2013 onderstreepte dat. Op het eerste gezicht lijkt er voor de ChristenUnie onder het krimpende agrarische electoraat weinig te winnen, omdat CDA en VVD al over elkaar heen buitelen om de steun van de boeren te krijgen. Maar het gaat om meer dan alleen de stem van de boeren. Het is ook een manier om te laten zien dat de partij voeling heeft met plattelandsproblematiek, om een brug te slaan naar mensen die het gevoel hebben dat er te veel te snel is veranderd op het platteland – bijvoorbeeld waar het gaat om natuurontwikkeling.

Ook op andere manieren probeert de fractie contact te leggen met de achterban buiten het Provinciehuis. Zo zit elke zondag een Statenlid in een voor hem of haar vreemde kerk, om zich daar te laten inspireren. Politiek en geloofsleven komen daarmee op een ongebruikelijke manier samen, en het kan de schijn wekken van politiek activisme binnen de kerkmuren. De Statenleden stellen dat het andersom werkt, zij worden betere politici door zo hun oor te luisteren te leggen, maar dat hun bezoeken ook politiek effect hebben, valt niet te ontkennen.

Bij de vorige verkiezingen wist de ChristenUnie dankzij een restzetel nog op drie te blijven. Of dat na 18 maart verandert, is maar de vraag. Maar ook drie zetels zijn van belang als het aankomt op coalitievorming met vier verschillende partijen. De fractie heeft zich in de Staten bewezen als een resultaatgerichte, stabiele factor. Mocht het CDA weer de grootste partij worden, dan zal de ChristenUnie lang meepraten bij de onderhandelingen.